

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Μαΐου δεκαενέα,
καὶ ὅλοι προσμένουν ἀπέξω νέα.

Χίλια καὶ εἰκοσιδύο καὶ τετρακόσ' ἀκόμη,
ἐπίθεσις καινούρια καὶ κλύδωνες καὶ τρόμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

Φ.—Κι' ἐπήγαινα καὶ ἐπήγαινα...

Π.—Ποῦ πῆγαινες, βρε γέρο;

Φ.—Κάπου θαρρῶ πῶς πῆγαινα, μὰ ποῦ καὶ ἐγὼ δὲν
[ξέρω.

Π.—Θὰ πέση φάπα δυνατὴ στήν κλασικὴ σου μούρη.

Φ.—Καββάλ' ἀπάνω σ' τῶν Μουσῶν τὸ φτερωτὸ γα-
[ιδουρι

ἐπήγαινα σὲ μέτωπα καὶ σὲ τομεῖς πολέμων,
καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καταστροφῆς ἐκυριάρχει δαίμων.

Κι' ἐπήγαινα καὶ ἐπήγαινα, καὶ πίσω μου καὶ ἔμπρὸς μου
κάποιος Ἰερεμίας
θρηνεῖ παρανομίας
καὶ συμφορὰς τοῦ κόσμου.

Κι' ἐπήγαινα ποῦ λὲς σὲ φοβεροὺς ἀγῶνας
καὶ ἐκύτταξα ψηλὰ κοράκων λεγεῶνας.
Τότε τοὺς σταματῶ
καὶ τέτοια τοὺς ῥωτῶ:

Ποῦ πᾶτε, βρε κοράκια; μὴν ἔχει ἔκστρατεία;
καὶ ἓνα κοράκι λάλο
μοῦπε μὲ κρὰ μεγάλο:
πᾶμε νὰ φᾶμε κρέας, ἀλλὰ χωρὶς δελτία.

Καλό σας κατευόδιο... μετὰ χαρὰς μεγάλης
βλέπω καὶ τῶρα νέον
συναγερμὸν ὀρνέων
σ' ἐκεῖνα τὰ σφαγεῖα τῆς θηριώδους πάλης.

Κι' ἐπήγαινα ποῦ λὲς σὲ φοβερὸν ἀγῶνα,
καὶ ἔχυνετο δροσιὰ
σ' τὴν κοσμοχαλασιὰ
μὲ τὰ σφυξιογόνα.

Θρηῖνος ὄξυς καὶ γοερὸς
καὶ ἓνας χασάπης στυγερός
ξιφῆρης ἐγαυρία.

Κι' ἐν μέσῳ μαύρης θλίψεως
νέας Ἀποκαλύψεως
ἐμοῦ γγριζαν θηρία.

Κι' ἐπήγαινα περίτρομος ὅπου πολέμου φοίτη,
ὅπου βογγοῦσα πλάσις,
ὅπου πυρὸς κολάσεις,
χωρὶς καμμὰ νὰ μ' ὀδηγῇ τὰ Δάντη Βεατρίκη.

Δὲν ξέρω πῶς ἀκούμνησα σ' ἄνδρ' ἀνδρὶ λεπίδι
καὶ σύσσωμος ἐπάγωσα σὰν νάγγιζα σὲ φίδι.
Κι' εἶδα σωμάτων καὶ ψυχῶν ἀντίχριστον φθορὰ,
ποῦ θέλει σῶναι καὶ καλὰ τὸν κόσμον νὰ ξεκάνη,
τὸν εἶδ' αὐτὸν τὸν Καίσαρα μὲ μιὰ χρυσὴ παρέα,
ὅπου ντουγιὰς τὴν ἔφτυνε γιὰ νὰ μὴν τὴν βασκάνη.

Καὶ θρούλους ἄκουσα γι' αὐτὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ λένε,
κι' ἐγὼ τὸν εἶδα νὰ κρυφτῇ σὲ νέφη μαύρης σκόνης
καὶ δυνατὰ τοῦ φώναξα: βρὲ θεοσκώτωμένε,
ἀκόμη δὲν ἀπόστασες τὸν κόσμῳ νὰ σκοτώνῃς;

Τί σοῦλειπε, βρὲ Κάϊζερ;...μήπως δὲν τᾶχες ὅλα;
δύναμη, μπόλικη τιμὴ, γεμάτη πορτοφόλα;
Μὴ τόσοι σακαράκηδες κοντά σου δὲν ἐβρέμοντο;
μήπως ἐχθροὶ καὶ φίλοι σου
πολλάκις δὲν ἐκρέμοντο
μόνον ἀπὸ τὰ χεῖλη σου;

Τί σοῦλειπε, βρὲ Κάϊζερ;...δὲν εἶχες μέσα σ' ἄλλα
κι' αὐτὸ τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα;
Μὰ σὺ τυφλὸς δὲν ἐβλεπες τῆς τόσαις εὐτυχίαις σου,
κι' ἐρριγες λάδι στὴ φωτιᾷ,
κι' ὅλων ξεκούφαινες ταῦτιν
μὲ τῆς μεγαλαυχίας σου.

Μὲ τόσαις στραβοκεφαλιαῖς
ἡγάλασες ὠμορφαις φωλιαῖς,
καὶ μὲ τὴν ἐγωπάθεια καὶ τὴν ἀλαζονεία
τρελλοὺς κατενθουσίασες
κι' ἀδίκως ἐδυσίασες
μὴ τέτοια Γερμανία.

Ἐσὺ τὴν ἔφερες, σοφέ,
σὲ χάλια συμφορᾶς....
δὲν μᾶς ἀφίνεις, ἀδελφέ;
ἄμμ' δὲν μᾶς συχωρᾶς;

Δαιμόνων οἱ στροὶ σὲ πλανοῦν
καὶ κάνεις φασαρίαις,
ἀλλ' ὅμως τώρα δὲν περνοῦν
ἢ κοσμοκρατορίαις.

Κι' ὅσοι δεσμά, βρὲ Κάϊζερ, χαλκεύουν παρὰ φύσιν
κι' ὅσοι ζητοῦν ὡς κτῆμα τῶν Ἀνατολῆν καὶ Δύσιν,
γιὰ τούτους φθάνει κἀν ἄργα κἀν ὕγρηγορα μὴ ἄ μέρα,
ποῦ πᾶν σ' τὸ γέρο διὰ βολο κι' ἀκόμη παραπέρα.

Β'.

Π.—Τὶ σύμπτωσις περίεργος περίτρυμμα τοῦ δρό-
μου...
κι' ἐγὼ ποῦ λὲς τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδα σ' τὸν νεῖρό μου,
κι' ἐγὼ τὸν ἐπλησίασα καὶ θυμωμένος τοῦπα
ὅσα δὲν σέρν' ἢ σκοῦπα.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Κάϊζερ...δέξου χρυσὸ στεφάνι...
δὲν ἔμεινε κακούργημα, ποῦ νὰ μὴν τῶχης κάνει,
κι' ἀντὶ Κορώνης λαμπερῆς νὰ σὲ στολίσ' ἢ χάρις
καλλίτερα νὰ πῆγαινες νὰ γίνῃς μακελάρης.

Τὸν κόσμῳ τρόμαξε, φονιᾷ,
τὸ Πρωσσικὸ σπιροῦνι,
καὶ προσπαθοῦσες σ' τοῦ ντουγιᾷ
νὰ μπαίνῃς τὸ ρουθούνι.

Καὶ ποιὸς καὶ ποιὸς δὲν ἐξυμνεῖ τὰ κλέη τὰ δικάσου;...
δὲν ἔπαυες γιὰ πόλεμο νὰ τρῶς τὰ λυσσακά σου;
καὶ μέσα σ' τὸ ντελίριο τῆς τρέλλας τῆς μεγάλης
ἤθελες μ' ὅλους νὰ πιαστῇς καὶ μ' ὅλους νὰ τὰ βάλλῃς.

Κράζουν στεριαῖς καὶ θάλασσαις
πῶς σὺ τὸν κόσμῳ ἡγάλασες,
κι' οἱ προσφιλεῖς σου σύμμαχοι μὲ κλάμματα σοῦλένε:
ἐσὺ μᾶς ἐχαντάκωσες, μωρὲ χαντακωμένε.

Ἐσὺ τὴν πλάσιν ἔκανες νὰ κολυμπήσῃ σ' αἵματα,
καὶ πίσω κι' ἐμπροστά σου
γιὰ τ' ἀνομήματά σου
ἀκοῦς νεκρῶν καὶ ζωντανῶν κατάραις κι' ἀναθέματα.

Κι' ἐγὼ πρηνὴς σὲ προσκυνῶ, κι' ἐγὼ σὲ στεφανώνω...
ἐσὺ καλὰ καθόσουνα σὲ δοξασμένο Θρόνο,
μὰ τώρα τὸ κεφάλι σου θὰ τὸ κτυπᾷς σ' τοὺς τοίχους,
γιατὶ ποτὲ δὲν ἔμαθες αὐτοὺς τοὺς δύο στίχους:
ὁποῖος καλὰ καθοῦμενος καὶ πρὶ καλὰ γυρεύει
ὁ διὰ βολο τοῦ τέτοιου του κουκλὰ τοῦ μαγειρεύει.

Βροντᾶς ἐδῶ, βροντᾶς ἐκεῖ, σκιᾶχτρο τῆς οἰκουμένης,
καὶ τοῦ δικοῦ σου τοῦ Θεοῦ βοήθειαν προσμένεις,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος, Κάϊζερ, θαρρῶ πῶς σ' ἐσιχάθη
γιὰ τῆς μεγαλαυχίας σου καὶ τὰ πολλά σου πάθη.

Κανεῖς Ἀττίλας στυγερός καὶ Νέρων δὲν σὲ φθάνει...
ἐμπρὸς σ' τοὺς τόσους ἄθλους σου τρομάζουν καὶ διὰ
δὲν πρέπει τέτοιος Κάϊζερ ποτὲ τοῦ νὰ πεθάνῃ, [βόλοι
ὁ θάνατος εἶναι καλὸ, ποῦ τὸ παθαίνουν ὅλοι.

Οὐδρὰ γιὰ σὲν ἀκούεται στὴ γῆ καὶ στὸν αἰθέρα,
κι' ἤθελα τὸ μούστακι σου νὰ βγάλω τρίχα τρίχα,
καὶ νὰ σ' ἀρπάξω, Κάϊζερ, νὰ σε τινάξω πέρα
σὲ βάραθρα καὶ σὲ κρημνοὺς σὰν Ἡρακλῆς τὸν Λίχα.

Ἄλλ' ὅχι, μείν' αἰώνιον τῆς οἰκουμένης βάρος,
καὶ σὺ νὰ γίνῃς θάνατος καὶ σὺ νὰ γίνῃς χάρος,
καὶ νὰ δοθῇ σ' τὸν Κάϊζερ τοῦ χάρου τὸ δροπᾶνι,
ποῦ μ' ἔβαν πόλεμο μ' πορεῖ τοῦ Πρωσσικοῦ νὰ ξεκάνῃ.

Τέτοια ποῦ λὲς ἐφώναξα σ' τὸν Κάϊζερ μὲ τόνο,
κι' ἀντάμωσα, βρὲ Φασουλῇ, κι' ἐκεῖνον τὸν Βαρῶν
καὶ τοῦπα: μὲ συγκίνησι κι' ἀμυγδαλοτακίσματα
ἀπὸ δικούς μας Ἐμιγκρὲς σοῦ φέρνω χαρετίσματα.